

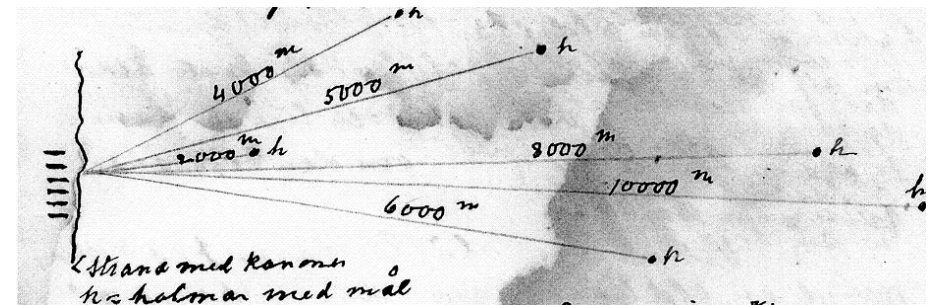
”Upptäckten af en ny rätt gör mera för mensklighetens lycka än upptäckten af en ny stjärna.”

17 Mars ±0. Vid officerarnas skidtäflan i Norrland, uti hvilken endast yngre, kraftiga män deltog, handicappades de yngsta på det att äfven de äldre -30 – 35 åringarna skulle hafva någon chance att vinna – ett ytterligare bevis för att det börjar bära utför med krafterna vid en rätt tidig ålder. Förståndigt och erfaret folk, läkare, idrottsmän och officerare hafva naturligtvis reda på detta ledsamma faktum, men äldre tanter dilla fortfarande om att 50 åringarna äro ”män i sin bästa ålder” (gubbarne sjelfva veta bättre och tiga och samtycka) - För att nu ej tala om den bedårande qvinnan på 60 år.

Vid skridskotävlingarne förekommer alltid en old boys match, der gubbarne på 35 – 45 års ålder täfla inbördes och lära de allt som oftast tota till det rätt bra, hvilket ger Tidning för Idrott” anledning att komplimentera dem som ”män af gamla stammen.”

De ovanligt vackra flickorna Moiner gingo måhända till öfverdrift i en annan riktning då de sade att de förlorade intresset för karlar öfver 21 år.

Det underhandlas om inköp af Säby egendom att läggas till Järfva skjutfält som ej är stort nog för de moderna kanonerna och detta kommer naturligtvis att bli en mycket dyr affär. Kan man inte skjuta ut öfver hafvet eller en mycket stor insjö med mål uppsatta på holmar och skär – med telefon förbindelse mellan holmarne och stranden samt användande af motorbåtar tycker jag att det borde låta sig göra.

– Har man ej tillgång på ett tillräckligt antal lämpliga holmar, kan man ju dra tillbaka kanonerna längre från stranden – en afsevärd besparing i landtutrymme skulle i alla händelser göras.

På skissen äro afstånden från stranden till holmarne upptagna till, 2,4,5,6,8 och 10000 meter genom att rycka tillbaka kanonerna från

stranden så och så många meter kunna dessa distanser varieras i oändlighet. Om man behöfver rycka tillbaka dem 2000 meter, blir skjutfältets längd på landbacken samma distans, 2000 meter, resten af skjutbanan går ut öfver hafvet, under det att om skjutningen företages öfver land, hela fältet blir 12000 meter – är det dumt?

”Om Haag domstolen fällt ett utslag foga sig parterna deri af fruktan för Europas opinion (hvar sitter den?) – jo det gjorde de – Se på Balkanstaterna och Turkiet - Isynnerhet är det stolta Montenegro läskande – Med stöd af sina 350000 innevånare (ungefär hälften så många som det finnes smålänningar i Sverige, räcker det att trotsa de ”eniga” stormakterna, såvida ej dessa taga skeden i vackra hand och gå in på dess fordringar – eller lemnar Pekunin förmodar jag, ty gubben Nikita lär ju i främsta rummet vara finanskarl. De, montenegrinarne, vilja tydligen liksom normännen intaga den ställning som med rätta tillkommer dem bland Europas stater.

Europas opinion stödjer förresten alltid segraren och har i alla tider gjort det.

”Den sociala försäkringen är en rationellare form för en stor del af fattigvården och träder istället för den enskilda och offentliga,

ofta förfelade barmhertigheten.

Gör menniskor rätt i främsta rummet; sedan kan vi göra dem godt, om det behöfves.

Riksdagsanekdot från 1887. Protektionisten: ”Det säger jag, att när vi få makten i höst, så hugga vi hufvudet af alla frihandlare.”

Frihandlaren: ”Deri gör ni rätt – då först blir det partie egale af.”

18 Mars ±0 Vid senaste suffrægettmötet i London hade 300 stöddiga sehåare engagerats som hedersvakt för att försvara små dufvorna mot de otäcka skojiga studenterna, hvilka mycket riktigt infunno sig en masse och fingo igång ett uppfriskande slagsmål med damernas champions till båda parternas synnerliga belåtenhet - amazonerna togo till schappen.

I London ha medicinarne och i Uppsala teologerna det mest stadgade ryktet som fylltrattar.^{x)}

Qvinnor och klena karlar säga alltid att de förakta den råa styrkan och dillar värst om den mjäkiga kulturen och verldsfreden.

Strindberg säger om äktenskapsskillnad att ”den kännes som om ett stycke kött

---

^{x)} Bob Sawyer och Ben Allen i Pickwick Club äro makalöst roliga. Min Engelske värd, doktorn, påstod att de voro tagna på kornet.

sletes ur kroppen på en" – eller som en amputation, efter hvilken man känner smärta i den förlorade lemman? Om denna var bekojad med benröta tycker man sig fortfarande lida deraf. Dumt nog.

Har visst förut skrivit om att gift folk öfva direkt fysiskt inflytande på hvarandra. Att mannen inverkar på qvinnan genom hafvandeskapet är självklart – qvinnans inverkan på mannen kan deremot möjligen bero på ¹⁾endosmos och ²⁾kroppars genomtränglighet för gaser – fast denna förklaring nog väl mycket påminner om Strindbergs funderingar inom de exakta vetenskaperna, speciellt kemien.

Konsul Friedländer den gamla gourmet'en, han som förlorade sina sympatier för Tyskarne år 1871 då de bombarderade Strassburg, hvarigenom gåslefverpastejernas tillvaro hotades, låg alltid på gamla dar, då han var lika renhjertad som en haremsvaktare – eller Ernst D - son, mellan ett par enkom för detta ändamål städslade kraftiga pigor "för den stärkande animala utdunstningens skull", och kände sig äfven mycket starkt här af. Det lär ju också vara mycket välgörande för svaga personer att vistas i ladugården.

På tal om kemi är det ej vidare uppfriskande att nu då man börjar bli på dekis både kroppsligen och andligen, såsom för detta kemist ega en rätt uppöfvad observationsförmåga och vana vid experimenten – man kan ej låta bli att taga reda på hur det står till i kroppen och knoppen genom vissa reagensmedel och såsom sådana torde språk vara lämpligast för att pröfva minnet och matematik tankeskärpan – och fast jag alltid blir arg efteråt emedan jag konstaterar hur det bär utför, kan jag ej låta bli att göra stickprof litet emellan - Nå, bäst att taga saken filosofiskt, det skall ju ändå förr eller senare den vägen gå – Bara magen står bocken får man vara nöjd. För den kan puns och krabbor med fördel användas som reagensmedel – mycket tillförlitliga – Tål den ett halfstop af det förra och ett par portioner af det senare är ingen omedelbar fara för handen.

Om lifvets flod är en kloak, så äro de oräkneliga landtliga pensionaten dess slaskbrunnar der den värsta smörjan af sätter sig – ibland denna smörja finnes det naturligtvis emellanåt värdesaker som gått förlorade.

Af de hundratals kommunistiska samhällen som grundlagts i Amerika och hvilkas ursprung delvis gå tillbaka till 1700 talet ega blott några få bestånd ännu idag. Det stora flertalet ha varit helt kortvariga – efter längre eller kortare tid ha de åter blifvit upplösta med försvinnande få undantag. Den stränga tukt och lydnad, det fullständiga undertryckande af den personliga friheten, som den kommunistiska samhällsordningen medför, har alltid ledt till tvister och bråk. ”De enda samhällen som under en längre tid kunnat ega bestånd tills nu, äro de som bildats på strängt religiös grund såsom de ofvan nämnda församlingarna” – Att de fortlefva beror således på religiös fanatism, inte på kommunismens innehavande förträfflighet –

I de Huteriska församlingarna ega medlemmarna faktiskt icke ens kläderna på kroppen och styrelsen - the trustees – bestämmer hvad hvarje barn skall egna sig åt – skomakare, jordbrukare, skollärare etc. . Hvarje familj har eget sofrum men vistas förresten i de gemensamma salarna der de likaledes gemensamma måltiderna intagas. ”Just därför att amaniterna icke

sträfvade efter jordiska njutningar, kunde de så länge hålla sig uppe?” Deras kommunistiska stat är icke afsedd att vara idealet för ett ekonomiskt samhälle, utan för ett sådant der alls ingen vikt lägges vid ekonomiska eller öfverhufvud jordiska ting. Religiösa öfningar af alla slag utgöra en stor del af amaniternas dagsverke. Före och efter hvarje måltid läses en lång bön, och hvarje afton träffas församlingsmedlemmarna till bönestund. Tre gånger i veckan hålles gudstjenst, i hvilken alla deltaga. Inga världsliga böcker förekomma, blott Bibeln och religiösa skrifter tolereras. Några nöjen känna Amanabyarnas innevånare ej till; dans och teater anses som en skam för Kristenheten. De finna sig i sitt enformiga lif, emedan de tro att om man vänder sinnet till jordisk njutning dragas tankarna från Gud – arma boskap, hvilket lif? – är det inte som jag säger att den största olycka som drabbat menskligheten är den så kallade kristendomens införande – tänk på medeltiden, inquisitionen, religions krigen och den öfver all beskrifning ohyggliga hexbränningen^{b) xx)}

som vi protestanter få stå för. Uti Morus "Utopia" förfärdigades slafvarnas kedjor af guld och silfver för att dessa metaller skulle förefalla de fria männen riktigt föraktliga - Tänk om man skulle kläda långholmarna i höga hattar - stormar – så kanske man kunde blifva av med dessa fula och idiotiska plagg. På samma gång kunde man sätta snörlif och högklackade skor på "horizontalerna."

19 Mars ±0 Mormonerna grassera i Värmland och omvända en hop idioter, mest äldre gudskelof, som de förpläga sig hos och taga tionde af, och som de sälja välsignad olja till, hvilken botar alla krämpor om den med mormontro smörjes på de sjuka kroppsdelarna¹⁾, pris 5 kronor per flaska. Dessa gamlingar vilja ej agenterna ha med sig till Utah, hvarföre de lofva dem att innan Vreden öfvergår en ogudaktig verld, en "stor båt" skall komma och hemta dem.^{x)}

Samtidigt med att detta läses i tidningarna har Moses skickat ut ett nytt kedjebref hvari predikas korståg mot judarna på kristlig grund – de rackarna lära vilja åt våra förhudar! (det är dagens sanning att han skrifver detta) – samtidigt som han puffar för sin berömda. "Bergtagna" – att den

---

^{x)} kan okunnigheten vara större i Ryssland och Balkanstaterna? Det är ej gerna möjligt

stollen Moses (jag har gifvit honom ett till namn och kallar honom nu Moses Chronsough) gör detta är ju ej så underligt men att folk köper pekoralet och requirerar kedjebrefven för distribution är betänkligt. Förklaringen af detta bedrägliga faktum får väl sökas deri att, som vi här i Sverige ha 7500 så att säga officiella idioter, är det antagligt att minst 75000 så att säga krypto o existera och det är väl bland dessa som Moses kundkrets får sökas.

–Tack vare hans författareverksamhet och engelska puffande gör han väl snart Vrena lika vidt berömdt, som homeopaten och ögondiagnostikern, före detta skomakargesällen Backlund redan gjort Stigtomta. – Gud signe dig förresten, Moses, du är min glädjebringare här, liksom fru Bina var det på Tärnö – ni kunde säkert muntra upp till och med en trappistmunk.^{x)}

Befälhafvaren å den Turkiska kryssaren Hamidije som skött sig briljant, lär vara Engelsman. Likaså lär amiral Togas högra hand under slaget i Ischuserna Sundet

---

^{x)} vid sidan af Vermlandsmormonerna ögondiagnostikerna och Moses passar det bra att sätta de amerikanska kommunistisamhällena – kom sedan och säg att verlden ej är ett stort dårhus

det varit en engelsk marin attaché / nånstans, Italien tror jag) som straxt före Rysk-Japanska krigets utbrott spårlöst försvann från den platspost der han var accrediterad utan att Engelska Regeringen gjorde något som helst för att få reda på den mycket framstående mannen. – Förmodligen hade Japanerna i smyg bedt om att få sig tillskickad en riktigt skicklig sjöofficer och attachén utvalts till denna hederspost.

Det skall bli auktion på gamla kungl. sekterns – Kungen som han kallades här på grund af sin svindlande rikedom – han lär äga åttetitusen kronor - qvarlåtenskap – Har idag gått och tittat på de gamla sakerna och såg att der fanns många vackra och värdefulla så kallade "antika" saker^{x)} som nog bli saltade, isynnerhet en rätt stor, vacker och felfri ostindisk servis. Biblioteket var deremot icke vidare imponerande, torde ej i inköp ha kostat mer än ett par trehundra kronor hvilket ej är så öfverdrifvet mycket för en 83 årig, bildad, för detta konungens troman – Det var vemodsfyllt att se hans gamla slitna latinska skolböcker, med namn i oöfvad pojkestil som han pietetsfullt gömt

---

^{x)} med antika saker menas allt som är eller låtsas vara 50-60 år gammalt, aldra helst om det är oanvändbart.

Tänk de 70 år som förflutit sedan den lille rödhårige pojstackaren fåfängt försökte plugga i sig denna onyttiga bok – 70 år af lönlöst skräp, ty gubben hade misslyckats i lifvet och af de 300 000 "krigare" hvarmed han började kampanjen, återstodo knappast 80000 då han nu efter segt motstånd kapitulerade – och som sörjande vid hans bår står en mer än vanligt osnuten (rödhårig) familj – misslyckade söner – den bäste är en obetydlig bokhållare, rifjern till döttrar och snikna och försupna mågar – alla redo att ryka i (den röda familje) lufven på hvarandra för arfsmoralen. – Inte har den gubben haft mycket för det han har vurti till, och inte fosterlandet heller, aldraelst som han inga barnbarn har, så att släkten dör ut – som väl är, ty "rasen duger inte" som Karl XV sa om Oskars barn.

20 Mars ±0 Skärtorsdag – grått i grått, allting grått och tröstlöst, både väder, lynne och lifssyn – Herre Gud om påskkäringo funnes kvar då skulle jag bomsäkert flaxa iväg med dem till Blåkulla och stanna qvar der i den sköna värmen tills fram i april – En månads intim samvaro med Hornpelle skulle säkert vara ytterligt instruktiv.

– Men, den gamla goda tiden är slut och nu får jag sitta den odrägliga påsken, som i år är mer än vanligt hårmäلت – 4 ändlösa och postlösa ^{x)} helgdagar å rad, i mitt mörka och sollösa rum, sitta och fåna, lägga patience och läsa sosseböcker. Att gå ut i snöstorm och regnslask är ej att tänka på – I mitt onda hjerta önskar jag att de för det idylliska landtlifvet svärmande Stockholmssjåparnas som fingo klampa ikring här i den kvartersdjupa vällingen ett par veckor, så tror jag de skulle få nog af vischan – som jag emellanåt är så led på att jag i fantasien installerar mig i ett litet rum antingen vid Brända tomten, den lilla gåsgrändsplanen eller vid den trekanten der St. Göran står. Kolmätargränd är också bra men der måste man undvara sol. – Som det är känner jag mig frestad att följa salig, eller väl egentligen osalig Janssons exempel och hänga upp mig på tork i någon lämplig ek, ehuru jag ej har några rofvor att dra upp – men mina gamla leriga och sura stinkande smorläders stöflar äro nästan lika tröstlösa att tas med om morgnarna straxt jag kommer på benen i mitt iskalla rum. Det är bestämdt bristen på sol

---

^{x)}Egentligen tidningslösa, men det är saksamma för mig, ty bref får jag aldrig.

som gör att jag känner mig så ”down” och apatisk – möjligen också den kompletta ensamheten som är raka motsatsen till den jag tycker om som man väl aldrig kan ernå annat än i en stor stad och som består i att man under det man vanligen lefver ensam, (helst okänd) fri och obevakad, när andan faller på en, när som helst kan skaffa sig sällskap – Här är det kaf motsatsen – man är ständigt bevakad af flera tjog skvallerkärningar som ha reda på hur pass stora hål man har i strumporna och hur ofta man ömsar skjorta, men något umgänge finnes absolut icke, om det icke skall kallas för umgänge att år ut och år in dagligen helsa på samma genomtråkiga figurer, nämnde man, fjerdigsman, skolläraren och handlingsman då man hemtar sin post på stationen – nej det är rent förfåande detta lif, och det är endast af fruktan för sinneslöhet som jag trälär med denna ändlösa katjes, jag har gifvit mig faen på att skrifva i den för hvar dag, hur mycket det än bär emot – försummar jag det får jag samvetsqual som om jag underlåtit att göra min plikt. Jag har alltid känt medlidande med murflarna i synnerhet skämt murflarna som äro

piskade att dagligen klämma ur sig ett visst quantum moj, hur nedstämda och hur tomma i hjernan de än äro, men de lefva dock med i lifvet och få intryck af omgifningen - jag som sitter här död på fävischan illa balsamerad har det egentligen värre, ty här händer platt intet af intresse och, lika tom i skallen som de, måste jag, aus der Tiefe meines Bewusstsein ljuga ihop hela eländet – Nyttigt är det nog för hjernskrälet, men lika tråkigt som kammargymnastik för en äldre förkalkad grosshandlare – Herren älskar en glad lögnare står det i Bibeln – med hur mycket större välbehag bör han då icke blicka ned på en trött, missmodig?

Undras huru framstående författare och skådespelare som måste skrifva och spela för att förtjena brödkofvan sedan själs och kroppskrafterna äro brutna känna det inom sig? – Hvatyx om en giktbruten gammal försupen clown? Eller den på gamla dar ruinerade, i ungdomen så briljante Mark Twain? Och Zachrison me näsan? – Oftast äro väl dock de stackarna i saknad af sjelfkritik så att de ej märka att de äro på dekis – och väl är det, annars vore deras öde hårdt – Ja kommer så väl ihåg då lille jo.jo uppe

hos Vendela läste upp en humoresk som han skifvit på gamla dar, hur ondt det gjorde mig att ej kunna skratta åt den.

Folket här i sverget är ju groft okunnigt inom alla områden, tack vare vår på alla verldsexpositioner med högsta pris hedrade folkskola, men aldra stupidast är det då det gäller räkning, eller rättare sagdt bedömande af siffror, aldrahelst om det gäller stora tal ty då är det "quite at sea" – och i dess totala brist på kännedom om utlandet som är rent af häpnadsväckande. Dessa "blinda punkter" i hjernan gör att det tror att det kan skalta och halta hur som helst här hemma oberoende af den öfriga verlden, såsom i fråga om arbetslön, arbetstid och framför allt arbetsintensitet samt i försvarsfrågan. Jag sökte förklara för en arbetare och sosse, att den svenska industrien förhåller sig till verldsindustrien ungefär som ett förhåller sig till etthundra, och frågade honom huru han trodde det skulle gå om en arbetare bland 100 försökte att propa till sig högre aflöning för mindre arbete än hvad de öfriga 99 presterade – Han teg en stund och sade sen: "Ja herrarne kan nog prata di, men - - - Vi ger faen i ut-

landet och sköter oss sjelf och låt utlandet göra det med -
sadet och lomade iväg som segrare – förmodar att han
sedan underrättade kamraterna - att han dräpt mig.
För jordbruksarbetarna här i Vrena sträcker sig världen
utöfver Husby oppunda härad med gropen i Nyköping^{x)}
som himmelrike.^{a)}

I den blifvande socialiststaten^{xx)} komma myndigheterna att
bestämna hvad de unga skola egna sig åt, men för att full
jemnlikhet skall råda och all skadlig ensidighet undvikas,
sker litet emellan ombyte i arbete. Sedan skolrådet beslutat
att unga Arrhenius skall studera (hvilket är högst otroligt att
de skulle göra, ty unga Arrhenius var nog en lat tjuspojke i
skolan, så begåfvad som han är) – och klockaren att unga
Signe Hebbe skall bli sångerska, efter af honom meddelad
grundlig undervisning, få de, efter ett eller annat års
verksamhet inom sina respektiva fack en välbehöflig och
upptriskande omvexling idet att Arrhenius under några år
blir först kodräng sedan statsråd för att till sist slå sig i ro på
skraddarbordet under det att skön Signes utvecklingslinie
blir telefonfröken, generalpostdirektör och mejerska.

---

^{xx)}I vissa, de socialistiska lärorna variera i oändlighet från
den vildaste anarki till kommunism marxism, Fabianism.

---

^{x)}Der de köpa sina litrar – finkan der de lite emellan hamna
betrakta de förmodligen som Helvite.

– vid universitetet och operan bli de samplanerade af fina
kodrängen och mejerskan.

Bildningens representanter här i Vrena, klockaren och
folkskoleläraren Flodqvist (Fluggqvisten kallas han emedan
det inte är fritt att emellanåt lider af optiska hallucinationer
i form af flugor) och presten ha vidt divergerande åsikter
om bildning, ett ämne som de ju ha alla förutsättningar för
att kunna yttra sig om med sakkunskap. Båda äro
visserligen ense om att "folket" får en fullt tillfredsställande
andlig utveckling i våra verldsberömda folkskolor, men
under det att Fluggqvisten håller före att bildnings
aristokratien på ett fullt värdigt sätt representeras af vår
förträffliga folkskolelärarekår (bestående af
Chronsoughar och ungsossar) frånkänner presten alla,
som ej taget akademisk examen – väl i främsta rummet
prestexamen, hvarje anspråk på bildning. Moses står på
skiljovägen – såsom för detta seminarieelev borde han hålla
med skolläraren, men som utprägladt konservativ
aristokrat, skald och student (då lögn Moses, du har aldrig
tagit studenten) lutar han åt prestens åsikter.

För några år sen, på Tärnö kom jag en skärthorsdag nära
nog i krakel med min gamle

80 årige vän mäster Palm, snickare och för detta grenadier, få det att jag, inte riktigt ville tro på Blåkulla färduna? – Han hade ju sjelf sett sattyget med egna ögon – Det var en skärthorsdagsnatt då han arbetade på bränneriet (och hade ett halfstop om dan, fast) – Det var då han hade stagi i vebon å huggi ve till Långfredan å skulle gå in i stugo igen, som käringo kommo farande, tätt som ett yrväder – han kom in i värsta svärmen sa att han måste hugga sej fram me öxo – Såna der riktiga påskakäringar Inschenörn vet, me långa skanker.

Gamle mäster var en bussig gubbe då jag en gång hållit ett föredrag om brännvinets nedbrytande inverkan på kroppen, motsade han mig icke direkt, brummade bara i skägget liksom för sig sjelf: Jag har supit halfstopet om dan i trettio års tid å ändå ä ja lika golik som pojka – fast halftimmen tar de, förstås.

Då Norlander besökte en rakstuga i tisdags råkade Rachel att skära honom. Norlander sade helt torrt. "Min bästa fröken det är ej skärthorsdag ännu" (uff)

Rachel i Nyköping är så nära som möjligt mitt qvinliga ideal – en fullkomlig Oberlander flicka, söt så man skulle kunna äta upp henne och tydligen lagom dum: simply perfection.

– Eja klockan är elfva – beckmörkt och storm nu borde påskkäringo komma, men tro de göre't? God natt.

21 Mars ± 0 Långfredag – och gud skall veta att den har varit lång – Regn och blåst hela dan och värst af allt, inga tidningar. Hur fasen redde sej folk förr i verlden utan, eller så godt som utan tidningar ty de tidningar de hade voro ju ej stort större än krogmatsedlar och innehöllo bara skröp. Till råga på eländet har lampglaset sprungit så att jag sitter och plitar ihop det här vid en uschlig ljusstump – utan lampa (fotogen) och utan tidningar kan jag inbilla mig att vi ha 1813 istället för 1913 – belysningen och tidningarna är det enda som här på landsbygden märkbart förändrat det dagliga lifvet på dessa hundra år – jo tändstickorna också! Förresten är allt sej någorlunda likt, utom att jag väl kom på Långholmen om jag skrifvit denna katjes för hundra år sedan för hädelse och majestätsbrott. Inte mej emot det skulle vara "a near sensation" att vara inburad några månader för icke vanärande brott. – då finge man något att skrifva om.

Detta kommer att bli en långdragen påskhelg. Jag har visserligen att tillgå en vidlyftig, mycket lärorik bok om socialismen men den är genuint hårdsmält Tysk. (Tyska

allvarliga böcker äro ojemförligt mycket benigare än andra, Franska eller Engelska, isynnerhet om man måste träla igenom dem på originalspråket och man orkar ej med mycket af dylik andlig spis, så det blir väl mest att dra på med den gamla hederliga paciencen. Det är ju en välsignelse att ha den att tillgå som nödhjelp, men den alstrar liksom ondt samvete, isynnerhet om man har den här Katjesen som ligger och lurar i bordslådan, ty det är ej precis väl använd tid. Katjesen, såsom arbete skjuter jag naturligtvis upp med till sista stund – ”gör ej idag hvad du kan uppskjuta tills imorgon” är en gyllene regel.

Paciencen torde ungefär motsvara damernas handarbete, fast den helt säkert fodrar mera tankearbete och ej leder till boningsrummens vanprydande.

Moses har det bättre ställdt än jag sådana här ruskdagar – nej inte Långfredagen ty då sitter han i kyrkan hela dagen ”under” som det heter på Engelska, presten och blir uppbyggd och det går ej för mig, då blir ja, hellre hemma och lägger paste. – Men på söckne dagarna sitter han och spår sig sjelf innerbadd, eller har fullt schå med att skriva eller besvara fråge annonser i allvarligt syfte. Deri kännes lugnt att veta att man i farans stund ha sådana män att tillgå som statens ledare, ty till sådan anser

han sig sjelfskrifven då det samhällsbevarande partiet åter kommer till makten. – och fan vete om han ej kommer att låta höra af sej om detta inträffar – det finnes ingen gräns för mensklig fräckhet och dumhet. Nyligen reflekterade den blifvande facktribunen på en annons, hvori en språkkunnig gentleman med ståtligt utseende erbjöds att mot hög aflöning representera en utländsk affär här i Sverige – egentligen ingenting att göra, bara representera – och Moses insände svar, jemte befogad fotografi, ehuru han ser ut som en skållad gris, eller kanske rättare som en gammal fetlagd och blankskallig Cupido, och ej kan ett enda ord utländska. Det lönar sig ej att vara buskablyg här i verlden. Emellertid tycktes den utländska firman ej reflekterat på anbudet emedan intet svar kom.

Jag nämnde nyss att då jag sitter här vid min nu snart nedbrunna ljusstump kunde jag lika gerna vara min egen farfar,^{x)} så litet har lifvet på landet förändrat sig på

---

^{x)} Fast jag då, med mina 100 lock i månaden skulle vara en riktig matadorius, som Borazig säger, och kunde resa efter par in till Nyköping och lefva röfvare hela helgen hos tracteinerna, slåss med nattvakten, och ha roligt

hundra år. Det är detta att allt på landsbygden tyckes stå stilla eller röra sig framåt med snigelfart som gör livvet der så enformigt och trist under de femton år jag vistats här i trakten har ingen nämnvärd förändring inträtt mer än att skogarna mer och mer spolierats och en hop förmögna stadsbor byggt upp diverse i allmänhet smaklösa och obekväma villor i backarna. Under samma tid har Stockholm rent af revolutionerats – utvecklats till verklig storstad med intensivt arbets och nöjesliv, och mer än fördubblats i rikedom.

22 Mars ±0 Uti Meresjkowskis Alexander I som jag nyss börjat på med, omtalas att den gamle favoriten och skurken Araktsjejev använde samma medel som jag för att bli qvitt oroande tankar – att sysselsätta hjernan med någon fullkomligt intresselös men rätt krånglig uppgift. Härvid betjänade han sig af räkne uppgifter, som till exempel hur många lass grus det skulle gå åt för att grusa den så och så många verst långa landsvägen mellan a och b, under det att jag tar reda på hur många judar, ingeniorer, officerare, etc jag känner, ” och snart börjar det kännas lugnt och fridfullt, fritt från sorg och fritt från glädje, som om ingenting någonsin existerat, eller skulle komma att existera

utom de fullkomligt likformiga grushögarna som i oändlighet radade sig på ömse sidor om landsvägen.” Denna beskrifvning på ett själsdödande arbetes inverkan på sinnet är briljant.³⁾

Liksom Ryssen såg en lång rad af grushögar, ser ja, om jag håller på med judar en lång rad af kroknäsor och plattfötter. Medlet är profat och användes af mig timtals hvarje natt – undra på om man blir idiot.

Antag att jag under 24 års tid minst två timmar om dagen räknat judar, officerare, städer, öar, med mera, så blir detta sammanräknadt 1752 arbetsdagar (a 10 timmar) eller omkring fem års arbete som nedlagts på att slå bort mindre acceptabla tankar.

I samma bok – Meresjkowskis – möter jag en annan själsfrände i sjelfvaste kejsar Alexander: ---- ”Men nu, under sin sjukdom, hade han åter börjat läsa romaner. Ju tråkigare, dummare och mera gammalmodiga, dess mera lugnande verkade de. De vaggade till ro, som gamla barnkammarvisor ” Liodor och Julia, eller den belönade troheten, landtlig berättelse” (gammal roman

som med förkärlek lästes af kejsaren.)

”Vintern förgick och den ömme Liodor återvände till den sköna Julia. Hvilande vid foten af en doftande hägg inandades de vårens ambra. Den milda månen framgled i hemisfärens emalj.^{x)}

”Hur förtjusande är icke skådespelet af naturens unga fågling!” utropade Julia i det hon i sin Liodors famn hängaf sig åt de lifligaste sällhetskänslor (vafalls?)

”O heliga natur ” svarade Liodor, ”blott i ditt tempel kan den dygdiga människan vara säll – jag skulle med öm känslfullhet vilja trycka hela verlden till mitt melankoliska hjerta som jag nu trycker dig O min Julia” – – – –

”Hvad kan man kalla en doggvalp? – ”en dog cart” – Denna lilla rätt roliga wity har mirabele dietu stått i Brokiga Blad, och ännu märkvärdigare är att den fått pris, troligen genom misstag ty i allmänhet belönas de dummaste historierna med stor konseqvens af redaktionen.

I analogi med att Alexander I tyckte om dumma romaner satte Strindberg stort

---

^{x)}generalkonsulinnan på sommarnöje – ”Öppna fönstret, Sofi, och släpp in klimatet.”

värde på Familjejournalen, gubben Hierta på Sohlmans Aftonblad och jag på adelskalendern.

Det finnes många sätt att slå ihjäl tiden. För detta (jag har framlevvat en half mansålder bland fördettingar) brukspatron B. på Tärnö som slarfvat bort sitt bruk på taflor, gammalt porslin och dylikt joks, sysselsatte sig nu på gamla dar (ja det vill säga att han sa så – jag tror nu att han lade patience i ensamheten) med att upprätta en katalog öfver alla verdens målare, ända från antikens flydda dar, de taflor de målat och hvar dessa befinna sig. – nog hade den gubben fog till döddagar – och gamle Clemens H. arbetade oförtrutet på sin Carl d. XV historia, hvars första, och enda publicerade del, omfattande tiden före Julius Caesar, utkom på 70 talet – undras hur långt han hunnit vid sin död på 90 talet – till Isabella Catholica?

Henry Thomas Buckle anlade sin berömda ”History of the Civilisation of England” så bredt att han aldrig hann till detta land – Han dog då den flera delar starka inledningen till arbetet var skrifven (lite öfverdrift men ej mycket) Zola omtalar i en af sina böcker

en ung vetenskapsman, matematiker, som, efter en lysande debut inom den vetenskapliga världen, plötsligt drog sig tillbaka för att oddast kunna egna sig åt sitt med spänning motsedda epokgörande matematiska verk, hvarmed han var strängt sysselsatt år ut och år in. Han dog innan det blev färdigt och det befanns att hans trägna arbete hade bestått uti att räkna ut hur många gånger alfabetets bokstäfver förekommo i bibeln – Hans hjerna var utbrunnen och han begagnade sig af fiktionen om det stora matematiska verket för att dölja sitt nederlag inför världen – Tragiskt att tänka sig hur han satt der, medveten om sin förolyckade hjerna, räknande bokstäfver.

Nyligen dog en gammal rik man i Frankrike, utan att lemna något testamente efter sig så att den stora förmögenheten gick till aflägsna släktingar. Han hade knåpat ihop en ändlös dagbok, som ingen menniska orkade läsa. Till sist tog dock någon Gud i hågen och drog igenom den och i elfte delen fanns i texten infört ett fullständigt testamente hvarigenom testator öfverlemnade hela sin qvarlåtenskap till några intima vänner, hvilka nu som bäst processa med slakten.

Tänk om jag skulle göra samledes,

så kanske jag kunde få mina arfvingar att masa igenom min långkatjes – jag är värd tusen lock vänner emellan och det är pengar det med.

Haft ett upplyftande samtal med den entusiastiska theosoffan fru H. som med djup vördnad böjer sig i stoftet för mahatmornas ockulta visdom. Att för öfverväldigande visa män år ut och år in sitta och nidstirra på sina egna naglar, tycker jag dock bör blifva lite enformigt i längden. Det är väl detta maktpåläggande job som upptar deras visdom så helt och hållet, att inte ett smack blir öfver att offra på styrandet och skötseln af det land hvars öde ligger i deras händer och som håller på att gå under. Det är synd att theosofien som nog innehåller mycket vackert och sannt, framgångsrikt skall täfla med kristendomen i vanvett.

En gång då lilla tant Bina på Tärnö var hätsk på mig, sade jag: ack, kära fru Ström, inte skola vi gamla, på grafvens rand vacklande ruiner förbittra lifvet för hvarandra med kif och strid – Oss återstår ju ingenting annat än att under våra få återstående år med resignation betrakta vår ändaligt – ”å gubbevarer mej så han säger ” sa Bina.

Barnmorskan som kommer till himmelriket:

”Nej titta, titta gouni! Der står Eva.”

”Hur vet frunn att det är Eva?”

”Det syns väl, hon har ju ingen nafle, vettja.”

23 Mars ±0 Nu har jag gnott igenom så mycket sosseböcker, så många vetenskapliga försök att klargöra socialismens grundtankar att jag snart är lika grumlig i hjernan som sossarna sjelfva – jag kan ej bland det virrvarr af teorier som med fullkomlig kolartro hyllas af de olika grupperna leta fram hvart de vilja komma och det veta de nog ej heller sjelfva. Det förefaller mig som om Kung Georgs af Grekland mördare tydligast formulerar deras önskningsmål – Han har klart för sig att i den blifvande socialiststaten, arbetstider skall inskränkas till två timmar om dagen och att inga rika der skola finnas. Dessa två punkter innehålla quintessensen af hvad ynglingarna drömma om – att få vara lata och icke behöfva lida grymt - af att se andra som ha det bättre än de sjelfva – om alla ha det lusigt gör mindre, blott ingen genom begåfning, arbete och duglighet krafla sig upp öfver hopen. Det är mycket lättare att dra ned de uppåtsträfvande än att genom egen duglighet sjelf sträfvande uppåt.²⁾

Nu börjar den gamla vanliga valsen nere på Balkanhalvön, liksom lite hvarstans förr i verlden – sedan de kristna segrat får den religiösa fanatismen rasa fritt – Med våld, och hot om ögonblicklig död, tvingas mohammedaner och romersk katolska kristna att äfven gå till den Grekisk katolska läran – och stormakterna tuga och samtycka. Intoleransen är det vidrigaste af allt det myckna vidriga i de kristna religionerna^{x)} och gör att man vämjes vid de kristna kyrkorna. Långt hellre ingen kristendom än en förvrängd sådan.

Orsaken till denna förvrängda kristendoms segertåg genom verlden är, dels den okunniga mensklighetens behof af en konkret afgud, dels att den genom att proklamera att dess rike icke är af denna verlden, jemte slafvisk lydnad mot de maktegande, är som skapad till människornas förtryckande och förfäande af dessa – undras hur Europa nu skulle sett ut om det undgått medeltidens månghundraåriga dystra natt.

En dansk skolinspektör har länge legat i delo med en jylländsk småstadstidning som tagit heder och ära af honom – nu har dock

---

^{x)} oraklet i Vrena, Moses säger att det är en kristens plikt att vara intolerant annars är han ej en sann kristen.

måttet blifvit rågadt då smutsbladet gått utöfver anständighetsgränsen och skällt honom för poet hvarför tryckfrihets åtal anlagts – skulle vara roligt att få reda på utgången af denna hederssak.

24 Mars ±0 Skärtorsdagsnatten uppfiskades ur Nybroviken en medelålders herre, som, iklädd storm, spets och galoscher samt med en segar i mungipan makligt som omkring ett bra stycke ifrån kajen. Uppdragen på det torra utfor han i otidigheter mot sina ”räddare” som förhindrat honom att ta sig ett bad, hvilket ju icke angick en kotte, aldrahelst som hans dräkt på intet sätt verkade sårande för anständigheten – a cool customer.

Grosshandlare (med kontoret på fickan) Norrbom, min specielle, vän som midt i natten, efter ett animeradt besök å Mosebacke varieté., klättrade upp på Katrina hissens barrier och med armarna utsträckta som balanserstång, vinglade iväg ända ut till plattformen, förtjänar också en mention honorable.

Ännu bättre skötte sig löjtnant Varberg, som sedan fann Sverige för trångt och reste till Amerikat – på uppmaning af regementschefen – som efter en bättre middag smög

sig in i den stora lejonburen och tvang lejonen genom sparkar och oqvädings ord att hoppa öfver den utsträckta paraplyn. Samme framstående militär lyckades en afton genom energiskt knackande i bordet få orchestern i Berns salon att tystna, hvarpå han i allvarliga ordalag, på auditoriets vägnar anhöll att kapellmästaren Meissner skulle befalla basviolinisten att sätta sitt instrument under hakan liksom de öfvriga violinisterna – på auditoriets förbön blef han ej utfockad.

Styfvast af alla var dock Eskilstunasmeden som midt i natten hoppade i den med isblock fyllda ån för att vid svansen hala iland Hornpelle som plaskade ikring der i mörkret – Heder åt sådana män – de sprida glans öfver det redan förut ärorika svenska namnet – Huru vida deras hjeltedater härflyta af ”two o’clock” eller ”dutch” courage är svårt att afgöra – smedens vågstycke är helt enkelt sublimt.⁴⁾

26 Mars ±0 Igår återigen middag i Nyköping, denna gång hos rektorn – gjorde bekantskap med åtskilliga skolkarlar som sådan inter poculas alldeles ej voro

sådana tråkmånsar som man får för sig då man är skolpojke - tvärtom muntra och lite lagom svynaktiga – En gammal pensionerad lektor var isynnerhet gemytlig och laddad med löjlga skolhistorier med lärare och pojkar som hjeltar. Gubben lär ha varit en utmärkt och afhållen lärare och det måtte vara en god belöning för ett långt och sträfsamt lif att på gamla dar se sig hyllad och afhållen af tjogtals fördetta elever, nu vuxna män. – Det är, som sagdt en mycket stor njutning för en stackars agust som i hvardagslag lefver bland bonntampar att träffa folk med kammade hjernor – bara synd att det så sällan sker. Detta är dock mitt eget fel ty jag tror nog att jag, tack vare den rika källåder af lögnaktighet som forsar i mitt inre, är en gerna sedd gäst i de enformiga småstadshemmen isynnerhet som jag ej kan betraktas som matfriare, då jag mer än återbetalar kostationer genom det jemna bombardement af getostar och honungslitrar som jag underhåller mot mina vänner.

Moses, gusigne barnet, klagade i morse öfver att han inte var riktigt kurant, led af yrsel, hvilken mycket oroade honom (kruka som han är) emedan han ej kunde förstå orsaken – han hade nemligen ej på sista tiden öfveransträngt sig, vare sig med studier eller författarskap. Jag rådde honom att köpa sig en liter och dricka ur den så fort som möjligt så finge han åtminstone klart för sig hvar af yrseln kom, och det borde verka lugnande. Få se om han lyder mitt råd – Beror på om hans antipati mot mig och min radikalism, eller hans utpräglade sympati för medicinen segrar. Då Moses ”medicinerar,” hvilket emellanåt händer, blir han upphöjd, nästan pompös, kladdig i ögo och rödnätt äfvensom utprägladt erotisk – det är visst då han komponerar sina friarannonser.

Nu ha vi ändtligen fått bugt på de fördömda helgdagarna af hvilka vi ha 9 stycken fler än Engelsmännen. Detta representerar en nationalförlust i försummadt arbete af omkring 36 millioner kr om året, eller åtskilligt mer än hvad vår berömda och omtvistade jernmalms export och ungefär lika mycket som

---

^{x)}1000000 arbetare a 4 kronor om dagen (3 kronor dagspenning och 1 kronas vinst) – detta sista lågt räknadt

vår smör export inbringar. Eller också kan man räkna så här: Om vi slå dank, under det att Engelmännerna ligga i, 9 af årets 300 arbetsdagar, blir Svenska nationens arbete handicappadt med 3 % gentemot den Engelska hvilket har rätt mycket att betyda – är detta förståndigt? Man invände ej att anndagar och helgdagar ge en välbehöfvlig hvila åt de utsläpade kroppsarbetarna – de ge hufvudsakligen kopparslagare.

Ryssland med sina oräkneliga helgdagar under hvilka supningen är nära nog obligatorisk, blir enligt samma beräkning handicappadt med icke mindre än nära 20 % - Detta är ju uppåt väggarna! – Deremot gillar jag obetingadt de katolska kyrkornas fastedagar – det rensar buken, som pigan sa då hon fick trillingar.

Idag gick den Kungl. Sekteriska auktionen af stapeln med mycken eclat – Kolossalt med folk från alla hörn och kanter och kolossala priser för de så kallade antika sakerna – 23 kronor stycket för små brännvinsglas. 900 kronor för ett förgyllt väggur i empire 800 kr.

---

^{x)}Kostade mig 1.50. alldeles i onödan – jag lät nemligen skura hos mig ehuru det inte är mer än 7 månader sen jag gjorde det sist, i tanke att ett par Nyköpings fruar skulle komma, då jag hade tänkt att bjuda dem på chokla' getost och puns – men de kommo ej – bortkastade pengar

för ett gammalt pianino skrälle – detta är ju rent af obegripligt ty ehuru urgammalt var det icke antikt utan bara utslitet. 900 kronor för ett skåp och 1100 för en porslinservis – Hela rasket lär ha inbringat bortåt 20000 kronor – en vacker rofva för en gubbe som inalles egde omkring 80000 kronor. – som hans villa också hade kostat omkring 20000 kronor hade han använt halfva sin förmögenhet på sin bostad med inredning, och under lifstiden lefvat som alhous för att kunna skryta med en elegant villa och ha det ljuft medvetandet om att ega en massa dyrgripas som en eller annan gång om året imponerade på tillfälliga fina gäster – vi bönder togo nubben (och vi togo den rätt ofta hos gubben, gusigne själen) ur 8 öres glas och den smakte förträffligt – äkta svenskt –

Baron Conrad Falkenberg på Lagmansö, med sin förhoppningsfulle 28 årige son, hvilken klädd som någon sorts cirkus direktör – han är hästkarl – såg åtskilliga år äldre ut än sin berömde^{x)} fader, hedrade auktionen med sin närvaro. – Liksom man förr sade om herr Arne Wallenberg, far och son, att gubben skulle varit Sveriges störste filur om icke sonen funnits, kan man nu säga om basronerna Falkenberg att

---

^{x)} Han har namn om sig att vara Sveriges dummaste och fulaste karl, hvilket är förtal, ty Kapten Askund är dummare och Herr v. Fertlitzten fulare, men det är ej mycket som skiljer.

Ainér skulle vara Sveriges dummaste karl om ej sonen öfverglänst honom (se dock min reservation) – att Ainér är sveriges fulaste karl – är obestridligt. Däremot ser sonen ej illa ut, som lik betraktat – ett ”bättre” lik som käringen sa´. Då Adlercrentz ritade sina mycket roliga ”Krigare och hofmän” lofvade han Ainér att ej rita af honom i boken och detta löfte höll han idet att han satte hans porträtt i färgtryck, med det röda håret och allt, som vignete på omslaget.

Moses köpte en hisklig tafla på auktionen och då jag frågade honom hur han kunde lägga sig till med en sådan abortion, svarade han: Asch det är ju ändå en tafla som pryder upp väggen – Han köpte också ett grannt inbundet planchverk öfver Berlin från 1880, att lägga på (-inansb---) Auktioner ställas till på det att man skall köpa saker som man inte vill ha, till priser som de inte äro värda.

Gubben far varnade mig på det allvarligaste att köpa saker bara för det att de voro bra och billiga, om jag strängt taget ej behöfde dem – alla gubbens råd voro förståndiga, och nya har jag följt – more´s the pety.

Det bör vara stämningsmättadt

att se de båda baronerna Falkenberg vandrande i det ståtliga Lagmansös salar, midt bland sina ärorika förfäders rustningar ⁵⁾ och porträtt – något för en Walter Scotts eller Lyttons penna – queery: Har någon mensklig varelse någonsin hört talas om en Falkenberg som på allra minsta sätt gjort sig bemärkt, utom den nuvarande baron Conrad?

Gamla byggnader, och ännu mer gamla gator och gamla stadsdelar, tilltalar fantasien isynnerhet nu sedan jag sjelf blifvit gammal ^{x)} – men gamla lakor – gamla empiresängar med vägglöss gamla fullfjertade soffor gamla stolar som generationer af gamla hämörhoidaliska fylltrattar setat på då de tömt de gamla brännvingsglasen lemna mig oberörd. Öfver hufvudtaget är ”den gamla goda tiden” en storartad fiktion – liksom ”mannen af gamla stammen” som jag alltid tänker mig med lädergaloscher, mag – kotan och gördel, syffe och något illaluktande.

Under den gamla goda tiden i början på 18-hundra talet, således för 100 år sedan, fingo de Ryska lifegna hustrur ge di åt sina godsegares dyr-

---

^{x)} Då man blifvit gammal älskar man väl det gamla emedan man var ung i denna gamla miljö. Då jag nu någon gång kommer till Stockholm tar jag mig alltid en lång nattpromenad inom ”staden.”

bara hundvalpar och här i Sverige var ungefär samtidigt halfva nationen försupen och den andra hälften syfilitisk, och mortaliteten i Stockholm öfver 90 pro mille under det att den nu är nere i omkring 15 pro mille, det vill säga endast en sjettedel så hög.

Gamla personers kanonisering af den flydda tiden beror nog dels som sagdt på att de själfva voro unga då och sågo den i ungdomens solbelysning (och med ungdomens okritiska blick) alldeles som jag sjelf England och delvis Danmark, dels på att deras minne endast qvarhåller i ett eller annat afseende mera framstående personerna och märkligare händelserna, under det att det tarfliga ointressanta krafset suddats ut. Alla gamla utan undantag prisa våra herrliga nordiska vintrar förr i verlden – de komma ännu så lifligt ihåg slädfärderna på gnistrande snö och de långa skridskolöpningarna utåt skärgården på spegelblank is – ja de komma ihåg de 10 slädfärder och de 5 skridskolöpningar de varit med om som unga, med skrallan vid sidan – som naturligtvis alltid

företogos vid lämplig väderlek, men de kulna ruggiga dagarna som de sutto hemma i sina grafva oventilerade, illa upplysta rum, ha ej qvarlemnat något varaktigt intryck på deras sinnen och äro derföre bortglömda. Faktiskt har ju ej klimatet förändrats här i Stockholmstrakten på 150 år enligt noggranna meteorologiska observationer (i medeltal för tioårsperioder) - nyss tilländalupna vinter har emellertid varit maffig, nära nog den jävligaste jag varit med om här i Sverige.

Alla ha reda på den jättestarke bussen Günterberg (som förresten lär ha varit Tösk) i Karl XII armé och tro att alla de andra bussarna voro likadana hejare men det fanns nog stackare inom den ärorika kåren också, var lugn för det – men de äro naturligtvis glömda, det finns ju ingen anledning att ihågkomma dem.

Det finnes två saker som jag ofta hört talas om, men aldrig sjelf råkat på de vattentäta stöflarna, och den starke mannen som lyfter en stor karl på rak arm – ej underligt, emedan båda äro fantasifoster.

1) Nere i Kammerun hade vi en gammal svart för detta elefantjägare, som sedan han blifvit ålderdomsskröplig idkade elfbenshandel och till den ändan sålde en jujemedicin till negerjägarna, hvilken gjorde dem osynliga för elefanterna om de, straxt innan de sköto, under uttallande af en lång trollformel förtärde rappakaljan – Litet emellan blefvo jägarna trampade till pannkaka, men detta var ej medicinens fel utan berodde naturligtvis på att de trindsköllarna ej korrekt upprepade trolltranteraran – Tjyfgubben blef rik på sin medicin och det elfenben han till underpris köpte af niggerställarne.

3) Inte underligt att embetsmän äro så pigga om aftnarna på krogen – De komma dit andligen och kroppsligen uthvilade under det att tänkande människor och kroppsarbetare äro utsjasade.

Då jag bröt skanken af mig för 22 år sedan och, föröfrigt frisk och kry, låg på Sabbatsbergs sjukhus, fördref jag tiden med att i mycket makligt tempo friska upp min Franska med tillhjälp af en gammal roman af Berges Sand och ett lexikon. Denna lugna sysselsättning

i förening med den enkla och otillräckliga kosten och den absoluta omöjligheten att, instängd och med afbrutet ben, hoppa öfver skacklorna, gjorde att jag mådde som en prins och kände mig renhjärtad och ädel. Jag kom då att tänka på att så måtte dygdiga och aktningsvärda qvins känna sig. – De ha i allmänhet ett lugnt och ej så serdeles själsansträngande arbete, äta enkelt och lite, äro bedröfligt nyktra och att lefva rackare för öfrigt kan ju ej komma i fråga, det är ju yuye för dem. Ty det är ju mindre vanhedrande för en ung qvinna att stjäla eller förfalska än att "falla" det vill säga att begagna sig af sin oförytterliga naturliga rättighet att njuta af lifvet – Jag mådde som sagdt förträffligt, men inte hade jag stått länge ut med detta fridfulla lif.

2) I de utopiska framtidsstaterna af socialistisk, kommunistisk och anarkistisk typ, är en daglig arbetstid af 4-6 timmar föreslagen (kung Georgs mördare ville ju bara ha två) – låt oss säga i medeltal 5. Som den nuvarande arbetstiden här i Sverige är 10 timmar, kommer det således ej att i framtidsstaten arbetas

mer än hälften så lång tid som vi göra nu, och då man med fullkomlig visshet kan förutsäga att arbetsintensiteten under öfverinseende af ointresserade, liknöjda och mindre dugande embetsmän ej kommer att stegras, blir således endast hälften så mycket produceradt, hälften så stort värde alstradt. – Genom hvilket trolleri skall då arbetsklassens ekonomiska ställning förbättras? Härpå svaras; genom att affärsvinsten tillfaller dem. Låt oss se efter huru det förhåller sig härmed, och taga ett exempel från gjuteri och mekaniska verkstadsindustrier som jag olyckligtvis sjelf jobbat med. Förhållandena inom andra industrier gestalta sig nog ungefär lika.

En vanlig approximativ beräkning inom jernindustrin af en framställd artikels värde är att antaga att råmaterialen, "faux frais" och vinst, samt arbetslöner till lika delar, således med en tredjedel hvar, ingå deri. Låt oss med siffror, visserligen temligen approximativa söka klargöra hur denna fördelning gestaltar sig – antag att en pres som nu kan framställas af en arbetare genom ett 10 timmars dagsverke, är värd 12 kronor, så kommer en tredjedel, 4 kronor, på materialen, en tredjedel

4 kronor på faux frais och vinst (säg 2 kronor på hvardera) och en tredjedel, 4 kronor på aflöningen – Arbetaren får således 4 kronor för sitt dagsverke – I framtidsstaten kommer kostnaden för samma artikelsframställande fördelas så, att bara materialerna fortfarande komma att taga 4 kronor, faux frais 2 kronor och arbetaren 6 kr (4 kronors aflöning och 2 kronor vinst, se nedan) men, som han endast arbetar hälften så mycket som i den nuvarande staten tar det honom 2 dagar att utföra jobbet och dag aflöningen blir $6/2 = 3$ kronor emot 4 kronor nu. – Detta är en schematisk framställning af hur det kommer att gestalta sig – i verkligheten blir det helt säkert ofördelaktigare för arbetarna, idet att arbetsintensiteten ovillkorligen kommer att minskas och råmaterialerna fördyras.

Den driffjeder till intensivt arbete som skulle förefinnas om arbetarna i en fabrik hade hopp om att skörda direkt vinst af sina ansträngningar bortfaller, emedan staten som ju är ensam arbetsgifvare tar hand om den till lika fördelning bland landets alla arbetare – Det vore mer än naivt att tro att t.ex sockarbagarna i Stockholm skulle anstränga sig för plåtslagarna i Malmö och vice versa.

4) Att hoppa i plurret för att dra Hornpelle iland vid råmpan är nu en hjeltedat som ej kan öfverträffas, men Nordenskjöld juniors unge svenske följeslagare som gjorde detsamma med en sårad jaguar, var ej heller buskablyg. Nordenskjöld säger att han var den modigaste man han träffat på.

5) "Judebaronen", förevigande sitt ståtliga slott: "Denna rustning har tillhört min stamfar" Den blåblodige grefven: Jaså, handlade han med jernskrot?"

a) Litarna hemtas vanligtvis hem i sådana der simpla röd och grönrandiga nattsäckar af mattväf hvarför dessa döpts till "litteratörer"

b) Enligt Victor Rydberg brändes, allt som allt, 5 millioner – enligt Tyska uppgifter 8 millioner "hexor" i Tyskland – I vissa trakter brändes hvartenda qvinligt väsen, från dibarnet till den uråldriga skröpliga gumman – hela denna vanvettiga helvetes orgie från början startad af de fördömda, okunniga, fanatiska presterna – Vid sidan af hexförföljelserna var Bartolomeinatten och Franska Revolutionen rena barnleken – Vid tanken på prester blir jag tjurilsk – när skola vi bli förståndiga och följa Frankrikes exempel - qväsa den svarta hydran.